

нарежда, азъ май никога не дочувахъ: тъй тихо и задушевно ги нашепваше той. Ала по омилението на погледа, по откровението на лицето му, по тежкото движение на дѣсницата му — всички схващаме, че се нашепва молитва отъ сърдце: за здраве на челядъта, за обилно плодородие на ниви, лозя и градини; за обичъ и зговоръ въ кжщи... И при всѣки шепотъ, въ душата се извиква умиление; вѣра, сила, която се прѣлива отъ гърди въ гърди, която се разискря отъ погледъ въ погледъ и която ни вдъхновява, сближава и очеловѣча; прави ни да се чувствуваме по-близки, необходими единъ за другъ, свързани о нѣщо свято, непоколебимо, плътъ отъ една плътъ, отломки на едно цѣло.

Оставилъ на трапезата кандилница старецътъ издига дѣсница, приготвена за кръстъ, мълвѣйки думитѣ: „Во име отца“... Всички свеждаме глави съ благовѣние и слушаеме вдъхновената рѣчь на столѣтника, опиваме се съ неговата вѣра, която ни осѣнява: съ чувство на дълга къмъ челядъта ни, съ радостъта отъ взаимна обичъ, съ светостъта на обичаитѣ...

Свършена молитвата — насава такова мълчание, че струваше ми се, азъ дочувахъ стѣпкитѣ на старата година, край нискитѣ прозорци, какъ замиратъ въ нощъта; струваше ми се, че долавямъ въздишкитѣ ѝ изъ заспалитѣ въ градината овошки.

— Да се прѣсне злото, както се прѣска тѣматата отъ възкресенската свѣщъ, — завършва молитвата дѣдо. И всички събрани около свѣщъта, излизаме да обиколимъ хамбари, возилници, дамища и да прикадимъ, за да се пропжди дявола.

Софрата остава самотна. „Да си хапне старата година, прѣди да напустне навѣки земята“, —